

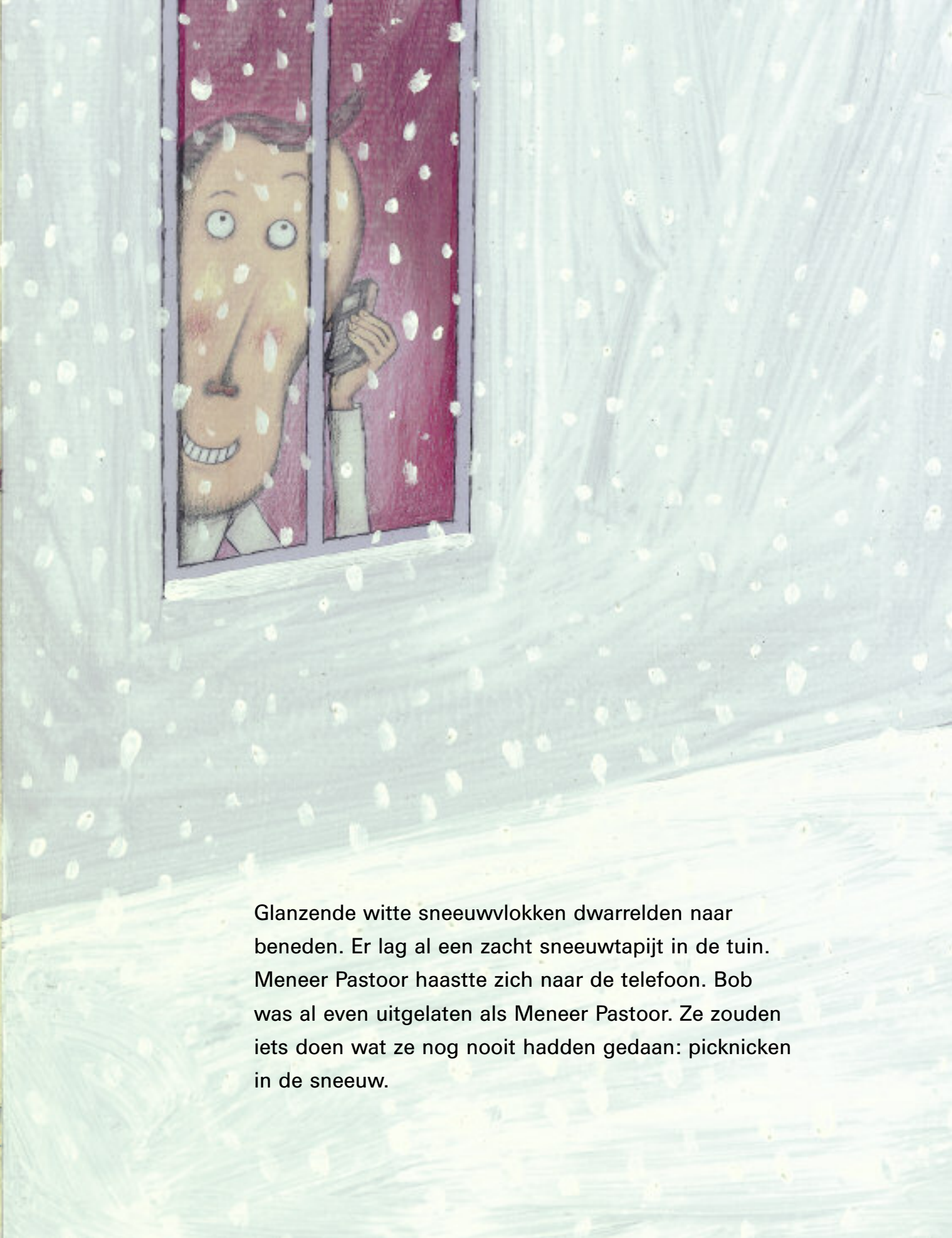

Meneer Pastoor parkeerde zijn kanariegele wagen zo dicht mogelijk bij de zee. Het strand was leeg op wat krijsende meeuwen na. Er was verse zeelucht in overvloed.

In de verte zag hij een helder wit vlak op het gele strand. Het was een witte zakdoek met een kei erop. 'Wat hebben we hier,' mompelde Meneer Pastoor. Hij boog voorover. Er stond een boodschap op de zakdoek: **Graaf en geniet van mij op jouw manier.** Meneer Pastoor keek om zich heen. Was deze boodschap voor hem bedoeld? 'Genieten? Op mijn manier?' Meneer Pastoor proefde de woorden en knikte. 'Een soort schat, dus.' Hij begon te graven. Ik geniet nu al, dacht hij en hij rook aan het zand dat tussen zijn vingers weggleed.

Het werd maart. Meneer Pastoor vreesde dat hij zijn vriend Bob deze winter niet meer zou zien. Maar toen hij op een maandagochtend door het raam keek, sneeuwde het.

Glanzende witte sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden. Er lag al een zacht sneeuwtapijt in de tuin. Meneer Pastoor haastte zich naar de telefoon. Bob was al even uitgelaten als Meneer Pastoor. Ze zouden iets doen wat ze nog nooit hadden gedaan: picknicken in de sneeuw.